

An account of my Dragon Dance Theatre experience
By Eve Rikkinen
December-January 2009/2010

Olen näytellyt jo usean vuoden ajan ja teatteri onkin aina ollut erityisen rakas harrastus. Sisareni Salla näyttelee myös. Viime syksynä Sallan näytelmäryhmä meni mukaan lissä järjestettävään naamioteatteriprojektiin. Pari kertaa Salla siellä kävi ja kuuntelin hieman haikeana hänen kertomuksiaan projektista. Olinkin aivan innoissani kun Salla sitten kysyi lähtisinkö minä mukaan projektiin, sinne kun tarvittiin lisää ihmisiä.

Projektin tarkoitus oli tehdä lihin loppiaisenkulkue, sekä kuvaelma. Esityksen nimeksi tuli ”Kolmen Kuninkaan Kulkue” ja sitä työstettiin erilaisissa työpajoissa. Harjoituksissa oli ihana huomata että minut hyväksyttiin omana itsenäni. Sam Kearsonin tapa ohjata on jotenkin erittäin humaani. Porukassa oli mukana eri-ikäisiä ihmisiä, joiden kanssa yhteistyö sujui yllättävän hyvin. Myös äitini liittyi projektiin matkaan, eli jutusta tuli meille myös perheenjäseniä yhdistävä. Taide oli hyvin pitkälle yhteisötaidetta, mistä pidän kovasti.

Esityksen tarina pohjautui kansanperinteeseen, nuuttipukkeihin, luontosuhteeseen, raamattuun, eläimiin ja niiden elementteihin, ahneuteen, toivoon, pimeyteen ja valoon sekä johonkin johon Sam itse jätti jälkensä mutta jota minä en aivan suoraan osaa erottaa. Esitys lähti rakentumaan juonen pohjalta improvisoiden. Projektin aikana tutustuimme Samiin ja Katahiin ja saimme heistä hyviä ystäviä.

Pikku hiljaa joulukuun aikana esitys alkoi hioutua. Itse sain mursun ja nuuttipukin roolit. Olin erittäin iloinen molemmista. Etenkin suuren ihanan mursunaamion takana, koin olevani sydämeltäni oikeastikin mursu. Omalla mursullani oli hauska ilme: se ikään kuin virnisti. Naamiot ylipäättänsä olivat kauniita, ja isoja! En ole ennen nähnyt niin isoja naamioita. Naamiot tehtiin erillisessä työpajassa. Ehdin käymään naamiotyöpajalla vain kerran mutta siitä jäi hyvä fiilis. Pajalla oli aika hiljaista, ja työstimme naamioita kaikessa rauhassa. Oli terapeutista liimailta liisterillä kostutettuja sanomalehden palasia naamion kasvoiksi. Ja samalla juteltiin.

Nuuttipukkina ollessa en aina ihan tiennyt mitä minun pitäisi tehdä: haasteeksi nousi opetella ajattelemaan ja olemaan kuin nuuttipukki. Nuuttipukin liikeilmaisuus oli isoa, röyhkeää ja rumaa. Se oli hauskaa, mutta vaati myös uskallusta. Mieleen on jäänyt erityisesti aika jolloin haimme Nuuttipukille erilaisia eleitä, joilla hän voisi pilkata Herodesta. Olimme jakautuneita kahteen joukkueeseen ja kilvan yritimme näyttää pitkäänä, pyllistellä, tehdä kainalopieruja ja keksiä mitä ihmeellisimpiä tapoja loukata toista puolta fyysisellä ilmaisulla. Hauskaa teatterin teossa oli se, että kaikki osallistuivat roolien rakentamiseen, vaikkeivät lopuksi kyseistä roolia olisikaan esittäneet. Oli mukavaa antaa ja saada ideoita. Teatteri oli pitkälti fyysistä.

Vuorosanojakin oli, mutta niiden merkitys itse esityksessä, joka tapahtui Nuutinpäivänä lijoen jäällä, oli pienempi kuin fyysisen ilmaisun. Nautin fyysisestä teatterista.

Harjoituksissa ja esityksissä tarvittiin paljon ryhmätyöskentelyä myös naamioiden laitton suhteen. Naamioiden laitto ei onnistunut yksin, ja kaveria piti jeesata. Itsestäni oli mukava solmia toisten naamioiden naruja ja oli hyvä olla kun pystyi luottamaan siihen, että minuakin autetaan. Harjoitukset olivat aluksi lin Työväentalolla, mutta muutaman kerran ennen esitystä harjoittelimme myös ulkona. Turkiksissa ja toppahousuissa oli mukava olla ja ulkona oli mielenkiintoista näytellä. Ja pakkasessa ryhmähenki vain tiivistyi.

Ennen varsinaista esitystä halukkaat johdattivat karnevaalikulkueen lin torilta Vanhan Haminan kautta joen rantaan. Rakastan interaktiivista teatteria ja olin onnessani kun sain olla Nuuttipukkina kulkueessa ja olla kontaktissa yleisön kanssa. Interaktiivisessa teatterissa hahmoa tulee kehitettyä koko ajan. Ihmisten kanssa jutteleminen on haastavaa mutta äärimmäisen mukavaa. Kyselin ihmisiltä: ”Onko teillä makkaraa?” Kellään ei ollut, mutta sain yhdeltä naiselta suklaakonvehdin. Kaksi tyttöä säilytti minut ja yhden pikkupojan kanssa väittelin siitä, että olenko oikeasti Nuuttipukki, vai en. Johdatimme kulkueen sitten lijoen rantaan. Esitys tapahtui jäällä. Jäällä oli ihmisten joulukuusista koottu suuri talo. Esitys oli intensiivinen ja kylmä ei ehtinyt tulla. Lopuksi sytytimme joulukuusitalon alias kokon palamaan, ja se paloi hienosti. Ja suuri lintu pääsi lentoon, liiteli kokon ympärillä, seuranaan joukko erittäin onnellisia näyttelijöitä, pukijoita ja kaikkia muita projektiin osallistuneita.

Perjantaina pidimme vielä Nuuttiprojektin päätösjuhlat. Syötävää oli paljon, makeaa ja suolaista. Ritva ja Helena pitivät puheen ja Anu tulkkasi Samille ja Katahille miten halusi. Paikalla oli myös nimetön Blues-bändi, joka aika pian ristittiin The NuuttiPukki Blues Bandiksi. Oikein tanssittavaa bluesia oli. Ilta tarjosi minulle oivalluksen joka oli kypsynyt jo projektin aikana: ”Minähän tykkään tanssia!” Tanssiminen oli villiä, vapaata, ihanaa ja hikistä. Ja kaikista ihaninta oli, että ei tarvinnut yhtään arastella tanssia, kuten olen joskus tehnyt. Antoi vain mennä, ja jorasi. Illan aikana ilahduin myös siitä, että Sam ja Katah kutsuivat minut Meksikoon, tulevaan teatteriprojektiin. Oli kuin tähti olisi syttynyt minussa. En ollut koskaan ajatellut meneväni Meksikoon, mutta nyt se tuntui täysin luonnolliselta. Kun muutamia kuukausia myöhemmin sain tarkemman kutsun, päätin empimättä astua seikkailuun ja vastasin tulevani. Nyt olen lähdössä jouluksi Meksikoon tapaamaan uusia ystäviä ja olen innoissani. Vielä en tiedä, mihin kaikkiin seikkailuihin Dragon Dance minut vie. Odotan innolla. Perjantain Nuuttiprojektin päätösjuhlalta kertovan päiväkirjamerkintäni olen päättänyt sanoilla: ”Olen onnellinen.”

By Eve Rikkinen
December-January 2009/2010